Széver Károly

Végre most megtudom? Á, nem, de azért érdekes

Elolvastam Kertész Ákos dolgozatát a baloldali antiszemitizmusról és a hamis zsidó önképről. Megtudhat-e az olvasó a címben jelzett tartalmakról újat vagy mérvadót? Sajnos nem, bár igény volna rá. (A rossz viccet félretéve, igenis, sok megérintett aspektus valóban érdemes a mélyebb vizsgálatra.) Töprengek, mit keres efféle dolgozat irodalmi orgánum felületén. Talán a kompozíciós értékei? Nyelvi-stilisztikai összefogottsága? A művészethez közeli aktualitása? Nem, nem. Műfajilag sem könnyű az érzületi kitörést besorolni. Végül is a szerző ugyan önmagát krónikásnak minősíti, amivel a személyes történetét és nézeteit általános érvényre akarja emelni, és kijelenti, hogy ő nem politikus, mégis a személyes támadásokkal teli pamfletje nyilvánvalóan politikai akció, ami természetesen nem azon múlik, hogy mit nyilatkoztat ki efelől; vagy ha valamivel elégedetlen, akkor tud-e, javasol-e helyette újat.

Lenne politikai vitairat, s akkor pár, tényállítás-formájú véleménynyilvánításával vitázna az ember. A szerző nem cionista, hogy Izraelben akarjon élni; ó, feltétlenül cionistának kellene lennie azon állam lakosának? Izraelben nagyon sokan élnek, akik nem cionisták, van itt némi fogalmi zavar. Ha a szerző fiatal lenne, és szükség volna rá, menne Izraelbe, erősíteni egy tettleg támadott állam védekezését; ó, de hiszen igenis van rá szükség, és ugyan Kanada messze van, és a szerző nem fiatal, de én történetesen ismerek Ausztráliából, legalább olyan messziről, évente hónapokra önkéntesként Izraelbe utazó zsidót, aki amúgy nem a baloldali, hanem a jobboldali antiszemitizmus miatt hagyta el az eredeti hazáját, és a kora miatt nem fegyveresen szolgál, hanem másként. Hogy hasznos idióta-e, esetleg vezető iszlám ideológus köztudottan zsidó létére (nevesítve), aki a zsigeri–törzsi–vallásos–rasszindulatok mögé próbál tekinteni, megérteni a terrorizmus valódi társadalmi–történelmi motívumait, már csak azért is, hogy valami megint ne történhessen meg... (Nem is szólva a „hasznos idióta” fogalom használatának eredeti céljáról: Lenin szájába adták, ami ugyan nem bizonyítható, és nem csak avégből, hogy a kommunizmus lehülyézett társutasainak a szeme felnyíljon, hanem hogy a rossz továbbá gonoszul cinikus, manipulatív erőként diszkreditálódjék, ateista pápává, aki megveti az általa megvezetett híveit; akad a „baloldalon” kívül is politikai orientáció, amelyben ül a fogalom.). Hogy mindenkinek elkövetői szinten kellene-e szégyenkeznie a holokauszt miatt, vagy akadnak ezt illetően más

pozíciók is, a tényleges elkövetőkön kívül természetesen, például a varsói gettó felkelőit, vagy azt a különítményt tekintve, amely Eichmannt Izraelbe invitálta, netán a Vaskupola katonáit. Hogy például az utóbbi irányzatnak is az volna-e az önképe, több ezer évnyi keserves történelem után, hogy tényleg morális obligáció az önvédelmét föladni, a korántsem a zsidók, hanem egészen mások által proponált békés mulyaság. Azonos-e, differenciátlanul, egymilliárd muzulmán az iszlámon élősködő, terrorista szélsőség provokációjával, és biztosan ez fenyegeti-e végveszéllyel a humán civilizációt, és pláne a politikai baloldal ezen erők főideológusa-e, kiemelve magyar származásúakat; mit is jelentene a baloldaliságuk; és egyes, Lukácsot követő filozófusok, akik másféle irányból is kaptak rendesen, nem is szólva a liberálisokról, igénylik-e a többi irányokból is a támadásokat mint időszerűt, lássuk uramisten, mire megyünk ketten. Na nem. Aligha lehet efféle a pamflet fő, méltányolható tartalma, magyar közönségnek szánt irodalmi weblapban.

Szóval a dolgozat összetett, még a benne feltárulkozó, pálfordulati önigazolásokkal és önvallomásokkal fűszerezett, családi–személyes történetet illetően is. Bővebb a maga izgalmasan heterogén tárgya annál, hogy önkényesen ragadhassak ki meddő polemizálásra vonzó tételeket, és állítsam mellékjük a saját vélekedésemet, hogy kiknek szemeik vagynak, olvassák mint az Igazságot.

Mi marad, ha mindezt lehámozzuk? Egy személyes, családi történet, egyike a magyar történelem jelenkorához vezetőknek. Egynél több példányban is ismeretes, konkrétan érdekes minden részében, az eseményeiben is, a lelki szintjén is, sőt vonzó motiváció arra, hogy a saját tény- és szemléleti történetünk mellé tegyük. Emiatt a történet miatt kerülhetett a lapba, s van benne helye; már ha ezt legalább egy olvasó intenzív érdeklődése (az enyém) elegendően igazolja.